

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ ΤΟΝ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Ένα όμορφο τεῦ συγγραφέως τῶν «Κατερθωμάτων τού 'Αρσεν Λουπέν» Μωρίς Λεμπλάν)

ΣΦΑΛΩΣ πολλοί θ' αναφοριοῦνται πώς εμάτιο τίς κατατητικές περιπέτειες τοῦ Άρσεν Λουπέν, τοῦ περιψημοῦ καὶ ἀσύλητοῦ αὐτοῦ τελείων· λωποδύτην, τίς αὐτοῖς ἔπικε κατεκαθόντας νά διηγήθωσαν σε διάφορα ἔχομα μορ.

Τές περισσότερες ἀπ' αὐτές μοι τές διηγήθηκε ο ίδιος ὁ Λουπέν, ὁ ποιός μοι κάνει τὴν τιμὴν νά με θεωρῇ φίλο του καὶ εμπιστό του. Μήν απορεῖτε γιά τὴν κολακευτική ἔκφραση την ποιός κορημοποίησα προσεμένους γιά ἔναν ἄνθρωπο ποὺ θεωρεῖται. ἀπό τὸν ὄχλον κι ἀπό τὸν ἀστυνομικούς κιριώτες, ως καποτοίος.

Τὸν Λουπέν, ἔγω τοῦλάσσοντας, δὲν τὸν θεωρῶ λωποδύτη. Γιά μένα εἶναι ἔνας ιδιοτύπος ἀνθρωποτήτης ἔνας ἀναρχικός, ἀν θέλετε, ποὺ κτυπάει τὸ κεφάλαιο, καὶ μόνον αὐτό, δηταν, κατὰ τὴν γνώμην του, δέν βρίσκεται σε χέρια ἀξια νά τὸ χρηματικούςσουν ὑπὲρ τῆς ἀνθυπαράτορος.

Πῶς δύος ὁ Λουπέν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὰ ἔκατο πρόσωπα καὶ μὲ τὰ χῆλια δύν ψευδώνυμα, μτόρεσε νά αἰσθανθῇ τέτοια ἐμπιστοσύνη σ' εμένα, νῶσε νάρχεια κάθε τόσο καὶ νά με βρίσκῃ ἐτελεῖς ξαφνικά, γιά νά μοι διηγήθῃ τὶς κατατητικές του περιπέτειες;

Σ' αὐτὸ τὸ ἑρώημα, βέβαια, δὲν μπορῶ νά ἀπαντώ ωμέσως. Θ' ἀρκεστό μόνο νά σῆς διηγήθω πώς τὸν πρωτογράφωσα.

Πάνε κακιὰ εἰκοσαριά χρόνια από τότε. Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μόλις είχε ωρίσει σε δημοσιογραφῷ, ως ἀστυνομικὸς συντάκτης στὴν ἑπταράδα «Η Καθημερινή». Ή ἑπταράδη αὐτὴ είχε τότε ἐλαχιστη κυνηγοφροφία καὶ περιμένει νά σημειώσῃ κακιὰ μεγάλη ἐπιτυχία γιά νά μπορέσῃ νά τραβήξῃ μπόρος...

Μιά μέρα λοιποὶ ο διευθυντής μοι—ένας παλιός δημοσιογράφος—μὲ κάλεσε σε στό γραφείο του καὶ μοι είτε. δειχνοντάς μοι νά δαχτυλογραφημένο χαρτί :

— Διάβασε δῶ...

— Επίχρισα μέσος τὸ χαρτί. Ήταν ένα σημείωμα ἀπό τὴ Διεύθυνσι τῆς Αστινομίας ποὺ ἔγραψε τὰ ἔξης :

— Χτές τὸ δράδον διεράχθη μία σπουδαιοτάτη κλοπὴ. Ο ἀμερικανὸς τραπεζίτης κ. Βάιτερσούλτ, ὁ ποιός παρεπήδημει στὴν πόλι μας, είχε φυλάξει σε ιδιωτικὸ χρηματοκιβώτιο του, τὸν ἔνοδοσείον «Εμπεριάλ», ὃνος διαμενει, τὸ περιήρημο μπρολλάντι «Μαχαραγιᾶς».

— Σήμερος τὸ πρωὶ λοιπὸν τὸ χρηματοκιβώτιον δρέθηκε ἄδειο.

Στὴ θέσι τὸν περιήρημο μπρολλάντιον δροστόραν ἔνα ἐπισκήπτηρος μὲ τὸ δόνομα : ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ.

— Τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιον δὲν ἔφερε κανένα ἵχνος διαρρηγέως.

— Η αξία τοῦ «Μαχαραγιᾶς» πλερεῖται τὰ πέντε ἑκατομμύρια φράγκων.

— Ελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ὅλα τὰ μέτρα, ὥστε νά μη διαφῆγη ὁ τολμηρὸς λωποδύτης.

— Αφοῦ διάβασα τὸ σημείωμα αὐτό, τὸ ἔδωσε πιστὸ στὸν διευθυντή μον.

— Ε, λοιπόν; Τι λές...; μὲ ωρίστησες ἐξείνος.

Τὸν κύτταξα μὲ ἀποφία.

— Θά μπορέσουμε νά πετυχοῦμε ἐμεῖς τὸν λωποδύτη; μοῦ είτε κυττάζοντάς με στὰ μάτια,

— Πῶς; Τι; Τι; τραντισα ἔγο.

— Ε, ναί, δὲν είπα πιστὰ τὸ ἔνοδορεγκικό... Αιάδολε! Μιά φορά, ἀργά ποτε γρήγορα, δύν συλληφθῆ ὁ λωποδύτης...; Γιατὶ λοιπὸν νά μή είναστε ἐμεῖς αὐτοὶ ποὺ δύν τὸν συλλάβονται...

— Νά τὸν συλλάβουμε...; ἐρώτησα μὲ κατάληξη.

Γιά μάτι στιγμή μοῦ πέρασε από τὸ μασάλ δηδέα μήπως διευθυντής μον είχε τρελλαστεῖ.

Αὐτὸς ἐμύτενε τὴ σκέψη μον καὶ μοῦ είτε :

— Ε, δχι ὀλοιβῶς νά τὸν συλλάβουμε... Αν κατώθωνες δμως νά ἀνακαλύψῃς τὰ ἵχνη του καὶ

νά τὸν πάρης κακιὰ συνεντεῦσόλα;... Ε;... Τι ἐπιτυχία θάταν γιά μᾶς, δη τὸ ἀνακαλύπταμε πόλι τὴν ἀστυνομία...

Καὶ, σύθοντας ἐμπιστευτικά, μοῦ ἔδωσε τὶς τελευταῖς του δηθγίες :

— Θά ἐκτελέσῃς καθήκοντα ιδιωτικοῦ ντετεκτίβη... Ακολούθησε τὶς ἐμτυνεύεις σου... Δέν σου κρίω πώς ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία σου ἐξαρτᾶται η ζωή η τὸ κλεισμό τῆς ἐφημερίδος...

* * *

Μετὰ μισή ὥρα δρισόμοντ στὸ τραίνο «Παρίσιο—Βορεζέλλα». Γιατί; «Ἀπλούστατα, γιατὶ είχα κάνει τὸν ἔξης συλλογισμό;» Ο λωποδύτης, ξέροντας ὅτι κατατητεῖται σ' ὅλη τη Γαλλία καὶ δη τὸ σύνορα φυλάγονται, θά καταταξε νά φύγη μετά τη Γαλλία, χωρὶς δμως νά κινδυνεύῃ νά συλληφθῇ στὰ σύνορα... Μ' ἄλλα λόγια δη φρόντιζε νά καταψήνῃ τὸ τοχύτερο σε κανένα κράτος μὲ τὸ ποτὸν νά ὑπάρχει σύμβασις ἔδοσης ἑγκλημάτων μὲ τὴ Γαλλία. «Τοι δὲν θὰ τὸν ὑποφιλέστωναν στὰ σύνορα, γιατὶ δέν δύν ὑπέθεται ποτὲ ὅτι θὰ κατέφευγε σ' ἓνα κράτος, δη μποροῦσαν νά τὸν συλλάβουν ἀπὸ τηγανή σὲ στιγμή καὶ νά τὸν σανατεῖλουν σιδηροδρόμιο στὴ Γαλλία.

Τέτοιο κράτος ήταν τὸ Βέλγιο. «Ετσι, χωρὶς νά ζάσω καιρό, ἔτρεξα στὸ σταθμὸ του Βορρᾶ καὶ πήδησα στὸ τραίνο τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ξεκινοῦσε.

Τότε δέν θυμήθηρα δη ἐπάνω στὴ θιάσι μον είχασε νά βγάλω εἰσιτήριο!

— Διάβολε! Θ' ἀναγκαζόμοντ νά πληρώσω διπλά μέσα στὸ τραίνο... Τὸ δελτίο μον τῆς «Κεντημερινής», μὲ τὸ ποτὸν δη μποροῦσα νά τεξειδέψω δωρεάν, ως θηριοσιγάρως, δὲν είχε δευτηριθεῖ ἀπό τὸ υπονύμεο.

— Ξεσφανα τότε χρόνος ιδιώς μὲ περιέλουσε. Συλλογίστηρα δη τὰ κορίταστα ποὺ είχαν ελάνα μον, καὶ ποτὲ ἀποτελοῦσαν τὴ μόνη μον πειρασία, δὲν ἔφταναν γιά νά πληρώσω τὸ διπλό εἰσιτήριο...

Τι δύν γινόταν, θέε μον, δταν θὰ ἐμφανίζοταν ὁ εἰστράτωρ; Πάνω στὴν ἀτέλαια μον σφέτηρα μον σφέτηρα μον σφέτηρα μον τηγανήτηρα...

— Εξαφανα τότε κορίταστα μον τηγανήτηρα, ἀνοίξε νά πόρτα τοῦ διαμερίσματος μον—ένδος διαμερίσματος τρίτης θέσεως, εύτυχως—καὶ φάνηκε ὁ εἰστράτωρ.

— Τὸ εἰσιτήριο σας... είτε.

Μηχανικά, ἔγωνα τὸ πορτοφάλι μον καὶ είκανα πώς γάζων. Μιά εὔτενος πέρασε ξεσφανα τὸ μασάλ μον.

— Είληφρόντησ τὸ δελτίο μον! είτα μὲ ἀπάνθεια. Είμαι συντάκτης τῆς «Μικρῆς Εφημερίδος»... Μὲ εἰδίκεν ἀποστολή...

Είτα τῆς «Μικρῆς Εφημερίδος» γιατὶ ήταν ἑφημερίδης μὲ μεγάλη κύρους τὴ πρόητη τὸ τραίνο... Αλλά ήταν πεντά άργα. Τὸ τραίνο ἔτρεξε μετέ ίνιγμαδη ταχύτητα.

— Εξαφανα τότε τὴ στιγμή, ἀνοίξε νά πόρτα τοῦ διαμερίσματος μον—ένδος διαμερίσματος τρίτης θέσεως, εύτυχως—καὶ φάνηκε ὁ εἰσιτράτωρ.

Αὐτὸ ηδέλα κι ἔγινε! Πιρν φτάσημε καλά· καὶ στὸν σταθμό, δη τὸν τραίνο τηγανήτηρα τοῦ, δη πρόδυσα τὸ μασάλ μον. Θέος!

— Είληφρόντησ τὸ δελτίο μον! είτα μὲ ἀπάνθεια. Είμαι συντάκτης τῆς «Μικρῆς Εφημερίδος»... Μὲ εἰδίκεν ἀποστολή...

Είτα τῆς «Μικρῆς Εφημερίδος» γιατὶ ήταν ἑφημερίδης μὲ μεγάλη κύρους τὴ πρόητη τὸ τραίνο... Δέν δη τὸν τραίνο τηγανήτηρα τοῦ, δη πρόδυσα τὸ μασάλ μον.

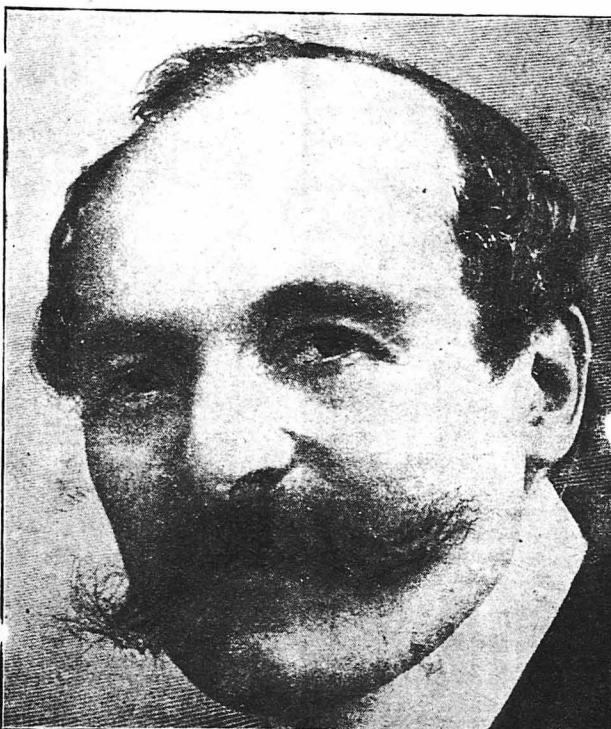
— Στὸν ποδῶ τοῦ σταθμού θὰ τηγανήτηρας! μον ἀπάντησες ἀπειλητικά ὁ εἰσιτράτωρ.

Αὐτὸ ηδέλα κι ἔγινε! Πιρν φτάσημε καλά· καὶ στὸν σταθμό, δη τὸν τραίνο τηγανήτηρα τοῦ, δη πρόδυσα τὸ μασάλ μον.

— Μάλιστα! άπαντησα μὲ φωνή ποτὲ τηγανήτηρα τοῦ ποτέ στον σταθμό.

— Μάλιστα! άπαντησα μὲ φωνή ποτὲ τηγανήτηρα τοῦ ποτέ στον σταθμό.

— Οχι! Δέν δη τηγανήτηρας! με! μὲ διέσκοψε ό επικεφαλήστηρής. Είτε τηγανήτηρας... Στὸ ίδιο τραίνο με σᾶς ταξιδεύει κι ὁ θιευθυνής σας, δη κ. Μαρτέν!... Ακολούθησε τηγανήτηρας...

‘Ο Μωρός Λεμπλάν.

λουθείστε με λοιπόν.... "Αν σᾶς ἀναγνωρίσει....

Τὰ είχα χαμένα. Κακοτυχία μά τορά. Βλαστημόσα τώρα τὴν ἔμπνευσι ποὺ είχα νὰ δηλώσω πάς ήμουν συντάκτης τῆς «Μικρῆς Ἐφημερίδος»! Ο κ. Μαρτέν ούτε μὲ νῆσερε, φυσιά. Ούτε καὶ ἕγω ἄλλωστε τὸν ήξερα. Θὰ ἔβαιε τὶς φωνές μόλις θὰ μ' ἔβλεπε, καὶ ὁ Θέρος πώς τὴς μεγάλης Πασιονῆς ἐφημερίδος.

Θέλοντας καὶ μή ἀγωνισθησα τὸν ἐπιθεωρητὴ δῆς τὴν πρώτη θέση, διόπου είχε προτίστει ἔνα χωριστὸ διαιρέσιμα «λούζ» ὁ περιφύμιος διευθυντής τῆς μεγάλης Πασιονῆς ἐφημερίδος.

Ο ἐπιθεωρητής, ἀφοῦ χτύπησε τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε.

Σ' ἔναν καναπέν τὴν ἡπαλιομένην ἔνας κομψότατος κύριος, ντυμένος πλουσιώτατα. Στὴ γραμμάτα του φροντίσει μιὰ θυμασία διαματένα παρόπιτσα.

— Ό κύριος μ' ἀπόδω.... ἑξῆγηρες ὁ ἐπιθεωρητής, ισχυρίζεται πῶς δυνούμεναι. Λευτάλα καὶ πάς εἶνε ἀστυνομικὸς συντάκτης σας.... Εἶνε ἀλήθεια αὐτό;

Ο κ. Μαρτέν μ' ἔσκιτταξε ἀπὸ πάνω δῆς κάτω. Ἐγάντης. Τὸν εἶδα νὰ σπρώχεται, νὰ προχωρῷ πρὸς τὸ μέρος μου.

— Τὶ γίνεσαι, ἀγαπητὲ μου Λευτάλαν; μοῦ φύναξε χαρούμενα. Ωστε κυνηγᾶς καὶ ἐσύ νὰ πάσης τὸν περίστροφο λωποδύτη, ἔ;

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν περίστροφο, ἐπρόθεσε :

— Βεβαίωτατα! Ο κύριος εἶνε δὲ συντάκτης τῆς ἐφημερίδος μου κ. Λευτάλαν.

Κατόπιν, γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, μοῦ εἶτε :

— Όταν μείνηται ἐδῶ μαζί μου,

νὰ μοῦ κρατήσῃς συντροφιά.

Ο ἐπιθεωρητὴς ζήτησε συγνώμην, χαρέτησε καὶ ἔφυγε.

Σὺν μείναμε μόνοι, ὁ κ. Μαρτέν ἀλλαξε μονοματῆς ὑφος. «Ἐθγαλε ἀτ' τὴν τοστὴν του ἔνα περίστροφο καὶ παίζοντας μ' αὐτό, μοῦ εἶτε:

— Καὶ τώρα, φιλαράκο μου, εἰσαὶ αἰχμάλωτός μου!

— Γιὰ τὸ Θεό, κύριε Μαρτέν! τοῦ φώναξα. Μήπως μὲ πάρνετε γιὰ τὸν λωπ.... γιὰ τὸν Ἀρσέν Λουτέν;....

Ο κ. Μαρτέν κόκκισε στὰ γένηα.

— Τὶ; εἶτε. Δὲν εἰσαὶ συντάκτης τῆς «Μικρῆς Ἐφημερίδος»;

— Όχι.... ἐτραύνισα. Εἴμαι συντάκτης τῆς «Καθημερινῆς». Μὰ ἐπειδὴ δὲν είχα μαζή μου ούτε δελτίο, οὔτε εἰσιτήριο, οὔτε χρήματα, ἀναγκάστηρα νὰ πάω φέματα.

Ο κ. Μαρτέν, σκαμένος στὰ γένηα, μὲ ωτήτης :

— Καὶ τὶ γιρεύεις ἐδῶ;

— Κυνηγῶ νὰ βρῶ τὸν Ἀρσέν Λουτέν. Θέλω νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τοῦ πάρω συνέντευξι.

Θάταν αὐτὸν μεγάλη ἐπιτυχία γιὰ μένα. Θὰ στερέωνα γιὰ πάντα τὴν καροϊέρα μου.

— Ε, τότε, φύλε μου, εἰσαὶ τυχερός! ἔξακολονθησε δ. κ. Μαρτέν. Τὸ κόλπο σου ήταν ἔξιντο καὶ μ' ὀρέσει. Θὰ σὲ βοηθήσω.

— Ό, κύριε Μαρ....

— Δὲν τάχρις κανένας κύριος Μαρτέν ἐδῶ! Ἀπέναντι σου ἔχεις τὸν Ἀρσέν Λουτέν, ποὺ ταξιδεύει μὲ τ' ὅντα καὶ μὲ τὸ διαβατήριο τοῦ κυρίου Μαρτέν! «Οσο γιὰ τὸ μπρολάντι, νά το! Θαύμασε τὸ δυστέλευτον τὸ τόσο ἐπειδικά καρφοφόνον στὴ γραβάτα μου! Πάρε μου συνέντευξι, γράψε δὲ τὸ θέλεις, ἀλλά.... δὲν ἔχεις νὰ τὸ κουνήσῃς ἀπὸ κοντά μου! Εἰσαι αἰχμάλωτός μου, δῆς τὴν ὥρα τοῦ.... θά φτάσω στὴν Ἀμερική! Μή φοβάσαι. Τὰ ἔξοδά σου τὰ ἀναλαμβάνω ἔγω!....

— Ετοι μ' ἔγινε. Ἀναγκάστηρα νὰ ἀκολουθησα τὸν περίφημο λωποδύτη δῆς τὴν Ἀμερική. Τὴν θέση μου, φυσιά, στὴν «Καθημερινή τὴν ἔχασα. Κέρδισα δημος κάτι ποὺ ἀνεκτίμητο: Τὴν φύλα καὶ τὴν ύποστησίν τοῦ Ἀρσέν Λουτέν.

Μ. ΛΕΜΠΛΑΝ

ΔΙΕΤΙΧΑ

Δὲν ἔτιχε ποτὲ νὰ ίδης πῶς πολεμοῦν
(τὰ μάτια,
δίχως μαχαίρια καὶ σπαθιά πῶς γίνονται
(τὰ κομμάτια.
Ἡ διπτηρή πέτρα τοῦ γιαλοῦ δὲν πάνει
(πρασινάδα
καὶ ἡ ἀγάπη δίχως πείσματα δὲν ἔχει
(νοστιμάδα.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Φ. ΚΟΠΠΕ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἄλλοιμονο, Θεέ μου!....

Τὶ ἄντρας ἡταν αὐτὸς!....

Ἐγύριζε πάγια μεθυσμένος μεσάνιχτα στὸ σπίτι του καὶ ἔδερνε ἀλύτητα τὴν γιναῖκα του. Δινὶ μεγάλες συμφορές, τὸ μεθύνοντα καὶ ὑφώχεια, βιωάτιζαν τὸ διστυχο αὐτὸν ἀντόργυνο.

Καὶ ἡ ἀπικη γιναῖκα ὑπόφερε αὐτὸν τὸν ἄντρα, τὸν σκληρὸν καὶ βιαστήν, γιατὶ —εἶνε φοβερό— ἂν ἔφευγε θὰ ἔμενε στοὺς πέντε δρόμους.

Ο ἄντρας της τὴν εὑρίσκει σχεδόν πάντα τὸ βράδυ νηστική διαν γινοῦντος ἀπ' τὴν ταβέρνα καὶ τῆς ἔδινε ἀλύτητα ἔσθλο. Ή φονεῖς καὶ ἡ βλαστήμεις του, κορώνιμεναι.... γιὰ ωδῶν στὴ γειτονά. «Ολοι ἔξεραν, ὅτι ἡ σκηνὴ αὐτὴ τοῦ ἔντονος αἰδομένου γινόταν σὲ ὅφα τακτική. Καὶ ὅλος λιπόντουσαν τὴν ἀμιθή γιναῖκα, ποὺ περνοῦσε ξωτὸν μαύρην καὶ ἀλύτωτην.

Υστερός ἀπ' τὸν τρομερὸ σωματά τοῦ ξύλου, φοβερὴ σωτὴρ ἀπλωντάνει μέσα στὴν κάμαρα τοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ. Μιὰ βούβαμάρα γεμάτη ἀγνοία καὶ πόνο.

Μιὰ μέρα, μέσα στὸ κρύο καὶ στὴν παγωνιά τοῦ Δεκέμβρη καὶ κάτω ἀπ' τὴν συνηθισμένη πείνα καὶ τὸ τακτικό ξύλο, ἡ διστυχη ἐκείνη γιναῖκα γέννησε ἔνα ἀγόραζι, χλοιό καὶ ἀρφωτικάριο. Ένα μητρικό φίλι τὸ δέξτρητο κατά τὴν πρώτη ἐμφάνιση του στὸν κόσμο. Ένα φίλι παφλαστό, ἀπελπισμένο. Τὸ τέλος τῆς μάνας πάντας τοῦ πονάει καὶ ὑπόφερε.

Τὴν ἄλλη βοαδειά, ὁ ἄντρας της γύρισε πάλι μεθυσμένος. Άλλα τὴ φωτὰ αὐτὴ στάση θηκε στὸ καπόφλι φύλι τὸ δέξτρητο κατά τὴν πρώτη ἐμφάνιση του στὸν κόσμο. Ένα φίλι παφλαστό, ἀπελπισμένο. Τὸ τέλος τῆς μάνας πάντας τοῦ πονάει καὶ ὑπόφερε. Περίμενε ίσως ἔνα λόγο της, γιὰ νὰ τὸ υμώση. Ή αγούένη καὶ νὰ τὴν δείσῃ.

Ἐκείνη, μὲ βλέμμα μαδρὸν ἀπὸ τὶς δισταχίες, γύρισε καὶ τὸν κόλπας ἔξαφνιασμένη. Γιατὶ λοιπόν δὲν τὴ χτυποῦσε; Μήπως δὲν ήταν μεθυσμένος; Μά όχι. «Ήταν τύφλα στὸ μεθύσιο, σὲ καζό χάλι. Ναί, ναι, ήταν μεθυσμένος, δηντος πάντα. Καὶ δημάς δὲν ἀπλώνει τὸ χέρι του ἐπάνω της. Μυστήριο! Κύντας τὴ γιναῖκα του μ' ἔνα βλέμμα παφλαδόξη καὶ σώπανε. Μὰ αὐτὴν ἡ σωτὴρ τὸν ἀρχιβώς τὴ γέμιζε ἀγνοία. Κοινούσε τὸ μορφὸ της καὶ τὸν κύντας λοξά. Τέλος, δὲν κρατήσκει καὶ τοῦ εἶτε, ἀνά-

στενάζοντας βαθεῖα καὶ πονεύεινα :

— Χτύπα με λοιπόν! Τὶ στέκεσαι;

— Νὰ σὲ χτυπήσω!... μονημούρισε ἐκείνος ἀποχαυνιμένος. Νὰ σὲ χτυπήσω!...

— Ναι, γιατὶ ὑπόφερο περισσότερο δυσ αὔργεις. «Ένα πράγμα ποὺ έχει νὰ γίνη, ἀς γίνει τὸ συντομότερο. «Έλα, γιατὶ διστερά ἔχω καὶ ὄλη δουλειά νὰ κάμω. «Έχω νὰ πλήνω τὰ σπάργανα τοῦ μωροῦ. Θὰ μὲ πάρων τὰ ἔξιμεράματα.... Χτύπα με....

Ἐκείνος δημάς εἶχε ἀπολιθωθεῖ. Καὶ μόνο ἔνα ἐλαφρό ηλίθιο χαμόγελο, ποὺ φώτισε τὸ πρόσωπό του, ἔδειχνε πώς εἶχε ζωή.

— Νά σὲ χτυπήσους; μονημούρισε.

Η διστυχη γιναῖκα ἔφυγε τῷ ἀπορῇ. Γιατὶ λοιπόν δὲν τὴ χτυποῦσε; Τὶ περίμενε; Μήπως δὲν ήταν δύσιος; Μήπως δὲν συνέβαινε αὐτὸν τόσα χρόνια τώρα;

— Μήπως δὲ χειρόνας ἔγινε μαλακώτερος; τὸν ρώτησε. Μήπως ἐφτήνησε τὸ ψωμό; Τὶ σιγαβαίνει; Πέξ μου. Δὲν εἰσαὶ μεθυσμένος αὐτός, δημάς πάντα;

— «Όχι δά, ἔπια καὶ ἀπόψε, τῆς ἀπάντησε.

— Καὶ δὲν θὰ μὲ χτυπήσης; Δέ θὰ μὲ δειλώσης;

— Ο πατέρας μ' φωνάνει σαν νά μήτηρος.

Τέλος, οίχηντας τὸ ξαφνιασμένο βλέμμα του μὲ τριψερότητα πάνω στὸ πατέρι, μονημούρισε σὲ κάποια σταγμή, σάν νάταν κατηγορούμενος ποὺ ἀπολογεῖται :

— «Όχι, όχι.... Φοβάμαι μήτηρος!....

Φ. ΚΟΠΠΕ

